

345.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 9 kwietnia 1924 r.,

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki (franka złotego) do opłat, pobieranych od pracodawców przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy za dokonane zapośredniczenia do pracy tytułem zwrotu kosztów kancelaryjnych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dn. 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. № 11, poz. 127) i art. 3 dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dn. 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. № 29, poz. 93), oraz art. 1, 5, 6 i 7 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044), — zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę, ustanowioną § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 26 listopada 1923 r. o podwyższeniu opłat, pobieranych od pracodawców przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy za dokonywane zapośredniczenia do pracy tytułem zwrotu kosztów kancelaryjnych (Dz. U. R. P. № 124, poz. 1010), przelicza się przy zastosowaniu przepisów art. 5-go ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zgodnie z przeciętną wartością franka złotego w miesiącu wrześniu, październiku i listopadzie 1923 roku (1 fr. zł. = 193.259 mk.) — na 0.50 franka złotego.

§ 2. Opłaty, przewidziane niniejszem rozporządzeniem, będą regulowane w markach polskich dwa razy na miesiąc: opłaty, uiszczane w okresie od 1 do 15 włącznie każdego miesiąca, — na podstawie kursu, ogłoszanego przez Ministra Skarbu w Monitorze Polskim dnia 25 poprzedniego miesiąca, uiszczane zaś w okresie od 16 do końca każdego miesiąca — na podstawie takiegoż kursu, ogłoszanego dnia 10 tegoż miesiąca. Jeżeli dzień 10 lub 25 przypada na niedzielę lub święto, natenczas obowiązuje kurs z ostatniego przed tym dniem dnia powszedniego.

§ 3. Maximum awansu, ustanowione § 2 wyżej wzmiankowanego rozporządzenia z dn. 26 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. № 124, poz. 1010), wynosi 50 franków złotych. Przy wpłacaniu awansu stosuje się analogicznie przepisy §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
G. Simon

346.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 5 kwietnia 1924 r.

o otwarciu tymczasowego ruchu osobowego na linii kolejowej Kutno—Płock—Radziwie.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów, oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, zarządza się co następuje:

§ 1. Na będącej w budowie normalnotorowej linii kolejowej Kutno-Płock-Radziwie zostaje dopuszczony tymczasowy przewóz osób, psów i bagażu ręcznego na podstawie przepisów, zawartych w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1924 r.

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszka*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

Załącznik do rozp. Min. Kol.
Żel. z dnia 5 kwietnia 1924 r. poz. 346.

PRZEPISY O TYMCZASOWYM RUCHU OSOBOWYM NA LINII KOLEJOWEJ KUTNO — PŁOCK — RADZIWIE.

§ 1.

Warunki ogólne przewozu.

Przewóz podróżnych odbywa się tylko w wagonach klasy II i III w godzinach dziennych i wyłącznie między stacjami: Kutno, Strzelce, Gostynin, Łąck i Płock—Radziwie.

Odległość między stacjami wynosi:

Od i do stacji	Strzelce	Gostynin	Łąck	Płock Radziwie
	k i l o m e t r ó w			
Kutno ..	14	28	39	46
Strzelce.		14	25	32
Gostynin			11	18
Łąck ..				7

§ 2.

Ograniczenie przejazdu.

Osoby, które nie przestrzegają porządku przepisanego, lub nie chcą się stosować do rozporządzeń kolei, osoby nietrzeźwe lub obrażające swem

postępowaniem przywożność publiczną, nie mogą być przyjęte do pociągu. Podróżny, który został usunięty na podstawie tego przepisu traci prawo do zwrotu opłat, pobranych za bilet.

Nie wolno w wagonach prowadzić handlu przeñoznego, urządzać loterii, grać w karty i t. p. oraz w celach zarobkowych grać na instrumentach muzycznych i śpiewać, lub też żebrać w jakikolwiek sposób.

Osoby, które z powodu choroby lub innych poważnych przyczyn (np. brudu, niechlujstwa i t. p.) mogą być przykre dla towarzyszy podróży, o ile ich się nie da umieścić w osobnym przedziale, należy usunąć z pociągu. Opłaty za bilet nie zwraca się.

§ 3.

Opłaty za przejazd.

1. Podróżni opłacają za przejazd od kilometra: w klasie III po 6 jednostek taryfowych, II " 9 " 1/100 franka złoteo, którego " kurs w markach polskich ogłasza Minister Skarbu.

2. Dzieci do lat czterech, dla których nie zażądano oddzielnego miejsca, przewozi się bezpłatnie. Dzieci od lat czterech do 10 przewozi się za połowę opłaty dla dorosłych. Za taką opłatą przewozi się dzieci młodsze, dla których zażądano osobnych miejsc.

3. Każdy podróżny może mieć przy sobie bez biletów najwyżej dwoje dzieci w wieku do ukończonych lat 4, o ile dla nich nie zażądano miejsc oddzielnych. Za każde następne dziecko w tym wieku podróżny opłaca należność za przejazd, przewidzianą dla dzieci w wieku od ukończonych lat 4 do ukończonych lat 10. Za taką samą opłatą przewozi się dzieci młodsze, bez względu na ich ilość, jeżeli zażądano dla nich osobnych miejsc.

4. Na każdej stacji powinien znajdować się na miejscu widocznem wykaz cen biletów, wydawanych przez stację.

§ 4.

Ulgi lub zniżki.

Ulgi taryfowe, obowiązujące na kolejach państwowych, nie mają zastosowania na linii Kutno-Płock-Radziwie.

§ 5.

Bilety.

1. Podróżny każdy powinien posiadać właściwy bilet na przejazd.

UWAGA. Przez „bilety” rozumieć należy dowody (dokumenty) przejazdowe wszelkiego rodzaju według typów ustalonych i obowiązujących na linii Kutno-Płock.

2. Bilet, wydany na nazwisko pewnej osoby lub na pewną grupę osób, upoważnia do przejazdu tylko daną osobę lub też osobę wymienionej grupy.

3. Na biletach powinny być oznaczone: stacja wyjazdu i przeznaczenia, klasa wagonu, cena i w miarę możliwości—termin ważności biletu.

4. Kolej może zamiast cen drukować na biletach odległość taryfową odnośnego kierunku albo strefę.

5. Bilet ważny jest tylko w dniu jego datowania.

6. Na wypadek spóźnienia się pociągu ważność biletu przedłuża się odpowiednio.

7. Dla wstępu na peron osób, nie posiadających biletów jazdy, kolej może ustanowić osobne bilety peronowe, za opłatą 20 jednostek taryfowych; bilet peronowy daje prawo do wstępu jednorazowego w dniu jego datowania na peron stacji, wskazanej na bilecie.

§ 6.

Sprzedż biletów.

1. Kasy biletowe powinny być otwarte na stacjach o większym ruchu przynajmniej na godzinę, na innych przynajmniej na pół godziny przed odejściem odnośnego pociągu.

2. Na pięć minut przed odejściem pociągu kasa ma prawo odmówić sprzedaży biletu.

3. Kolej może żądać, aby podróżny należność za bilet uiszczał już odliczoną.

§ 7.

Kontrola biletów i dopłata do cen za przejazd.

1. Bilety kolejowe należy okazywać na żądanie właściwych funkcjonariuszy kolejowych przy wejściu do poczekalni, przy wyjściu na peron i przy opuszczaniu tegoż, przy wsiadaniu do wagonu, a także w każdym czasie podczas jazdy i oddawać je po ukończeniu jazdy.

2. Podróżny, który nie może okazać ważnego na przejazd biletu, powinien zapłacić poczwórną cenę biletu za przestrzeń przebytą (taryfową), jeżeli zaś stacji wyjazdu nie można odrazu i z całą pewnością ustalić—poczwórną cenę biletu za całą przestrzeń, jaką przebył pociąg.

3. Podróżny, który zajął miejsce w klasie wyższej, niż ta, do której uprawnia go bilet, winien uiścić poczwórną różnicę pomiędzy ceną należną, a uiszczoną.

Kwotę tę należy zapłacić nawet w wypadku, jeżeli pociąg jeszcze nie ruszył ze stacji.

UWAGA I. Bilety z poprawkami lub uzupełnieniami, poczynionymi przez osoby do tego nieuprawnione, są nieważne i ulegają konfiskacie.

UWAGA II. Jeżeli okazany bilet ważny jest na klasę niższą, podróżny winien uiścić dopłatę według ustępu 3 za całą przestrzeń przebytą w klasie wyższej. Jeżeli przestrzeń nie może być natychmiast ustalona, wyższa dopłata należy się od stacji, uwiocznionej na bilecie.

UWAGA III. Jeżeli podróżny chce korzystać z klasy wyższej i zawiadomi o tem konduktora przed tą zmianą klasy, dopłaca w pociągu połowę ceny biletu posiadanego i 2 jednostki taryfowe.

UWAGA IV. Podróżny, który przy opuszczeniu peronu nie okaże biletu, powinien uiścić dopłatę, przewidzianą w ustępie 2, przy czym jeżeli klasa nie może być bez wszelkich wątpliwości natychmiast ustalona, a w skład danego pociągu wchodziły wagony dwóch klas, za przejazd klasą wyższą.

4. Podróżnego, który odmawia natychmiastowej zapłaty (ust. 2 i 3), należy usunąć z pociągu na najbliższej stacji, na której zawiadowca sporządza protokół, celem pociągnięcia podróżnego do odpowiedzialności.

5. Osoby, nie posiadające biletu ważnego na przejazd, powinny przed wejściem do części zamkniętej stacji wykupić bilet peronowy, który należy okazać przy wejściu i oddać przy opuszczaniu tej części stacji. Kto bez ważnej legitymacji wstępuje na części odgródzone stacji, winien zapłacić poczworną cenę, przewidzianą w taryfie dla biletów peronowych.

UWAGA I. Osoba, posiadająca bilet peronowy, ma prawo wziąć z sobą do części odgródzonej stacji bez biletu najwyżej dwoje dzieci w wieku do ukończonych lat 4.

UWAGA II. Poczworną cenę biletu peronowego płaci tylko ten, kogo znajdzie się bez legitymacji w części odgródzonej stacji przed przyściem pociągu. Do osób zaś, które znajdzie się bez legitymacji po tej chwili, stosować należy przepisy, zawarte w uwadze IV ust. 3 paragrafu niniejszego.

6. Kto nie mając biletu jazdy, zajmie miejsce w pociągu, przygotowanym do odjazdu, powinien niezwłocznie opuścić wagon i zapłacić 160 jednostek taryfowych.

7. Na każdą uiszczoną dopłatę należy wydać pokwitowanie.

§ 8.

Poczekalnie stacyjne.

1. Poczekalnie powinny być otwarte dla podróżnych conajmniej na godzinę przed odejściem pociągu.

2. Osobom, wyszczególnionym w § 2, można wzbronić przebywania w poczekalniach.

Palenie tytoniu w poczekalniach może być wzbronione.

UWAGA. Do poczekalni i restauracji stacyjnych nie wolno wprowadzać psów (z wyjątkiem małych pieszków pokojowych) oraz rowerów.

§ 9.

Wsiadanie do wagonów i zajmowanie w nich miejsc.

Podróżni winni przy zajmowaniu miejsc w pociągach stosować się do wskazówek właściwego personelu kolejowego.

§ 10.

Zwrot opłat za bilety.

1. Podróżny, któremu nie można wyznaczyć miejsc w klasie, odpowiadającej jego biletowi, może

żądać przeniesienia go do wagonu klasy niższej, w której są jeszcze miejsca wolne, lecz w każdym razie nie może otrzymać zwrotu różnicy ceny biletu.

2. Kolej nie może uwzględniać powodów do zwrotu wartości wykupionego biletu w razie zaniechania podróży.

§ 11.

Odjazd. Spóźnienie się podróżnych.

1. Podróżnym nie wolno wsiadać do pociągu po sygnale odjazdu.

2. Podróżny, który się spóźnił, nie ma prawa do zwrotu należności za bilet.

§ 12.

Otwieranie okien.

Otwieranie okien z obu stron wagonu dozwolone jest tylko za zgodą wszystkich podróżnych, jadących w przedziale. W razie sporu — rozstrzyga konduktor.

§ 13.

Uszkodzenie wagonu.

1. Wszelkie straty powstałe wskutek uszkodzenia albo zanieczyszczenia wagonu lub inwentarza kolejowego przez podróżnych, powinny być przez nich pokryte. Kolej ma prawo wymagać bezzwłocznej zapłaty lub zabezpieczenia należności.

2. Odszkodowanie oblicza się na zasadzie cennika, ustanowionego przez kolej.

§ 14.

Postoje.

1. Niezwłocznie po zatrzymaniu się pociągu na stacji, służba pociągowa oznajmia nazwę stacji i czas postoju.

2. Podróżni mogą wsiadać z wagonów na stacjach dopiero po zupełnym zatrzymaniu się pociągu. Drzwi wagonów na stacjach otwiera na żądanie podróżnych służba pociągowa.

UWAGA. Podróżny powinien sam troszczyć się o to, aby wsiadł do właściwego pociągu oraz wysiadł, względnie przesiadł się na właściwej stacji.

3. Zabrania się bez uzasadnionych przyczyn zatrzymywać pociąg podczas biegu przy pomocy hamulca bezpieczeństwa lub innym jakimkolwiek sposobem. Za przekroczenie postanowienia niniejszego podróżny winien uiścić bezzwłocznie na rzecz kolei wartość — 5.000 jednostek taryfowych, prócz tego, na wypadek szkód, wyrządzonych takim czynem kolei lub osobom trzecim, ponosi podróżny odpowiedzialność sądową na zasadach ogólnych.

UWAGA. W razie odmowy natychmiastowego uiszczenia kwoty — 5.000 jednostek taryfowych, lub też na wypadek strat, wyrządzonych zatrzymaniem pociągu, kolej sporządza protokół celem dochodzenia w drodze sądowej praw, wypływających z postanowienia powyższego.

§ 15.

Przerwy podróży.

W razie przerwy w podróży, podróżny traci prawo do dalszej jazdy na podstawie pierwotnego biletu.

§ 16.

Przewóz zwierząt w pociągach osobowych.

1. Zwierząt żywych zabierać do wagonów osobowych naogół nie wolno, wykryte usunąć należy z wagonu na stacji najbliższej.

2. Wyjątek stanowią: a) małe pieski, ptaki pokojowe i inne małe zwierzątka na rękę lub w klatkach, o ile współpodróżni nie sprzeciwiają się zabraniu ich do przedziału; b) psy każdego rodzaju i każdej wielkości, jeżeli ich właściciele jadą z nimi w osobnym opłaconym przedziale.

3. Poza tem przewóz psów, zabieranych w drogę przez podróżnych, może się odbywać na zasadach następujących:

- psy luzem przewozić można w osobnych pomieszczeniach wagonu bagażowego, o ile on je zawiera i w pomieszczeniu takim jest jeszcze miejsce;
- umieszczenie w wagonie, żywienie i wylądowanie psów na stacjach przeznaczenia jest obowiązkiem nadawcy;
- kolej nie ma obowiązku przechowywać psów lub innych zwierząt, których właściciel nie odebrał niezwłocznie po przybyciu na stację przeznaczenia;
- kolej nie przyjmuje odpowiedzialności za dostawę, lub wartość przewożonych psów, lub innych zwierząt.

UWAGA I. Psy nie umieszczone w klatkach lub koszach, winny być zaopatrzone w kagańce, psy zaś, przewożone w oddzielnych pomieszczeniach wagonu bagażowego, winny być prócz tego na smyczy.

Psy, jadące z właścicielem w wagonie osobowym, nie są wolne od przymusu kagańcowego.

Psy w wagonach osobowych przewozi się za opłatą biletu (punkt 4).

UWAGA II. Jeżeli odbiór psów nie nastąpił w ciągu dwóch godzin po przybyciu ich na stację przeznaczenia, kolej może: albo psy przechować za opłatą 100 jednostek taryfowych za każdą sztukę i rozpoczętą dobę, albo też oddać je na przechowanie według swego uznania bez wszelkiej za to odpowiedzialności.

4. Opłata za przewóz psów, wziętych do wagonu osobowego lub też przewożonych w osobnych pomieszczeniach wagonu bagażowego, wynosi połowę ceny biletu III-ej klasy.

Za przewóz w wagonach osobowych innych małych zwierzątek oraz ptaków pokojowych na rękę lub w klatkach nie pobiera się żadnej opłaty.

5. W razie ujawnienia w pociągu zwierząt, za które nie uiszczono należności przewozowej, właściciele ich obowiązani są uiścić, oprócz niej, dodatkową opłatę karną w rozmiarze poczwórnym, należności przewozowej.

W razie ujawnienia w pociągu zwierząt, za które nie uiszczono należności przewozowej, właściciele ich obowiązani są uiścić, oprócz niej, dodatkową opłatę karną w rozmiarze poczwórnym, należności przewozowej.

UWAGA. Do właścicieli psów, wiezionych bez powodu na pobranie opłaty, będą stosowane odpowiednie przepisy, przewidziane w § 7 ust. 2, 3 i 5.

§ 17.

Bagaż ręczny.

1. Podróżni mogą zabierać z sobą do wagonów wyłącznie bagaż ręczny, innego bagażu nie przyjmuje się do przewozu.

Przedmioty łatwo przenośne (bagaż ręczny) wolno zabierać do wagonów osobowych, o ile to nie sprzeciwia się przepisom podatkowym lub policyjnym.

UWAGA I. Rowerów złożonych lub niezłożonych nie wolno brać do wagonów osobowych.

UWAGA II. Narty i saneczki wolno brać jako bagaż ręczny, jeśli to nie krępuje współpodróżnych i nie powoduje zanieczyszczenia wagonu.

UWAGA III. Do przedziału kl. III może podróżny zabierać ciężar (narzędzia rzemieślnicze, plecaki i t. p.) o wadze nie przewyższającej 50 kg.

Przedmiotów, których z powodu objętości lub ilości podróżny sam nie może unieść, nie wolno zabierać do przedziałów klasy III, nawet za okazaniem kilku biletów jazdy.

2. Bagaż ręczny dozwala się umieszczać w wagonie wyłącznie w przeznaczonych na to pomieszczeniach, pod lub nad siedzeniem własnym podróżnego.

UWAGA. W razie ujawnienia bagażu w ilości, przewyższającej pojemność rzeczonych pomieszczeń, kolej ma prawo usunąć go z wagonu osobowego.

3. Podróżni powinni sami troszczyć się o bagaż ręczny. Za całość bagażu ręcznego kolej nie ponosi odpowiedzialności.

§ 18.

Przedmioty niedopuszczone do przewozu w wagonach osobowych.

1. Zabrania się podróżnym przewozić w wagonach osobowych broń nabitą oraz materje wybuchowe, łatwopalne, żrące, cuchnące i t. p.

2. Podróżni, nie stosujący się do tego przepisu, odpowiadają za każdą szkodę, wynikłą z tego powodu, nadto zaś podlegają karom policyjnym lub sądowym na zasadach ogólnych.

3. W razie uzasadnionego podejrzenia służba kolejowa ma prawo sprawdzać zawartość bagażu ręcznego.

4. Osoby, wykonywujące służbę publiczną jakoteż straż i myśliwi, podróżujący z bronią, mają prawo przewozić ze sobą amunicję do broni ręcznej. Straży przy więźniach, tudzież osobom, dozorującym urzędowo przewóz mienia skarbowego lub publicznego, dozwala się mieć przy sobie broń nabitą.

§ 19

Odpowiedzialność kolei.

Kolej nie ponosi żadnej odpowiedzialności za przerwę w ruchu, za opóźnienie pociągów, lub za niezachowanie rozkładu jazdy i w każdej chwili ma prawo ruch wstrzymać lub czasowo zawiesić.

Minister Kolei Żelaznych: *Tyszką*

347.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 10 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie ustanowienia klas towarów w zastosowaniu do wzorów zdobniczych.

Na zasadzie art. 99 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. № 31 poz. 306) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się w zastosowaniu do wzorów zdobniczych następujące klasy towarów:

Klasa 1. Wyroby z kamieni naturalnych, soli kamiennych, gipsu, alabastru i innych tego rodzaju minerałów; wyroby z kamieni sztucznych oraz lodu. Cegły i dachówki bez polewy.

Klasa 2. Wyroby ceramiczne (oprócz urządzeń kąpielowych, klozetowych, ziewów i filtrów): z glinki, terakoty, fajansu, porcelany, majolikowe i t. p.; cegły i dachówki polewane (kafle); wyroby ze szkła.

Klasa 3. Wyroby z metali szlachetnych, drogich kamieni i koralu; biżuterja prawdziwa i jej imitacje, wyroby platerowane, przybory kościelne (oprócz ubiorów).

Klasa 4. Maszyny i ich części, dźwigi i windy, tabor kolejowy, parowozy, kotły parowe, zbiorniki i beczki metalowe, narzędzia rolnicze, kasy ogniotrwałe.

Klasa 5. Środki lokomocji oprócz kolejowej (samochody, rowery, wozy, powozy, sanie, aparaty lotnicze, statki wodne i t. p.), ich części (oprócz opon i kłosek gumowych) i przybory. Wózki dla dzieci i chorych.

Klasa 6. Sprzęty i naczynia domowe i kuchenne (oprócz wyrobów należących do kl. 2, 3 i 10); meble metalowe, wyroby emaljowane, urządzenia wodociągowe, kąpielowe i klozetowe, zlewy, filtry i gaśnice, aparaty i przyrządy do wentylacji, oświetlenia, gotowania, ogrzewania, chłodzenia i suszenia, przyrządy do tępienia szkodników.

Klasa 7. Narzędzia i przybory rzemieślnicze i rękodzielnicze, przyrządy do polerowania, szlifowania i czyszczenia, maszyny do szycia; wyroby kowalskie, ślusarskie i blacharskie (oprócz należących do kl. 4, 5, 6 i 8), wyroby nożownicze, broń biała i palna; wszelkie wyroby z metali nieszlachetnych nie wymienione w innych klasach.

Klasa 8. Zegary, instrumenty i przyrządy naukowe, optyczne, fotograficzne, lekarskie, ortopedyczne i t. p., ich części i przybory; aparaty telefoniczne, telegraficzne i radiotelegraficzne, gramofony, kinematografy, ich części i przybory; automaty, przyrządy miernicze, wagi i odważniki.

Klasa 9. Instrumenty muzyczne, ich części i przybory. Gry i zabawki.

Klasa 10. Wyroby stolarskie, bednarskie, koszykarskie i szczotkarskie, wyroby z trzciny i słomy, meble wszelkiego rodzaju (oprócz metalowych); wszelkie wyroby z drzewa nie wymienione w innych klasach.

Klasa 11. Wyroby z kauczuku, gumy i gutaperki oraz materiałów pochodnych; opony i kieszki do kół, kalosze, cerata, linoleum, tkaniny gumowane, nieprzemakalne i gazoszczelne oraz wyroby z nich.

Klasa 12. Wyroby tokarskie i snycerskie, wyroby z kości, celuloиду, bursztynu, masy perłowej, rogu, szydkrętu i t. p.; przybory toaletowe, grzebienie, gąbki, lustra.

Klasa 13. Wyroby siodlarskie, rymarskie, galanterja skórzana; wszelkie artykuły podrózne, gimnastyczne i sportowe.

Klasa 14. Cygara, gilzy i bibułka do papierosów, przybory dla palących (z wyjątkiem skórzanych), zapalniczki i zapałki.

Klasa 15. Tkaniny wszelkiego rodzaju (oprócz wymienionych w kl. 11), namioty, kilimy, dywany, chodniki, firanki, wyroby tapicerskie, bielizna stołowa i pościelowa, wyroby powroźnicze, nici, worki.

Klasa 16. Odzież i okrycia głowy wszelkiego rodzaju, ubiory kościelne; obuwie (oprócz kaloszy); bielizna osobista, gorsety; stroje, koronki, hafty, wyroby szmuklerskie, pasmanterja, szych, wachlarze, pióra ozdobne, kwiaty sztuczne; parasole i laski; rękawiczki, guziki, szpilki.

Klasa 17. Wyroby z papieru, kartonu, tektury, masy papierowej, pergaminu; tapety, druki, mapy, książki, oprawy, ramy, fotografie; przybory i materiały pisarskie, rysunkowe, kancelaryjne, przybory pomocnicze do nauki szkolnej, przybory do malowania i rzeźbienia; czcionki.

Klasa 18. Figurki, posążki, popiersia, medaljony i t. p.

Klasa 19. Przedmioty wykonane z wszelkiego rodzaju produktów spożywczych.

Klasa 20. Mydła do prania i toaletowe, świece; przedmioty wykonane z wszelkiego rodzaju materiałów, nie wymienionych w innych klasach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*